

Sygnatura akt VII U 1420/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 lipca 2014 r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący: SSO Anna Rej-Żuk

Protokolant: Anna Delestowicz

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 9 lipca 2014 r. w J.

odwołania F. L.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

z dnia 17.07.2013r., znak: (...) - (...)

w sprawie F. L.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy

odwołanie oddała.

Sygn. akt VII U 1420/13

UZASADNIENIE

Wnioskodawca F. L. złożył odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L. z dnia 17.07.2013 r. (znak: (...) - (...)), odmawiającej przyznania mu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy od dnia 01.07.2013 r., podnosząc, że stan jego zdrowia nie uległ poprawie i w dalszym ciągu uzasadnia przyznanie prawa do przedmiotowego świadczenia.

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. wniósł o jego oddalenie, podnosząc, że zgodnie z orzeczeniem komisji lekarskiej ZUS z dnia 04.07.2013 r. wnioskodawca nie jest niezdolny do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji, tym samym nie spełnia warunku określonego w art.57 ust.1 pkt 1 ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2009 r., nr 153, poz.1227).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

F. L., urodzony (...), jest z zawodu mechanikiem maszyn rolniczych. Pracował jako tokarz, ostatnio jako ochroniarz. W okresie od 1990 r. do 30.06.2013 r. był uprawniony do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy.

/bezsporne/

Orzeczeniem lekarza orzecznika ZUS z dnia 07.06.2013 r. uznano, że wnioskodawca nie jest niezdolny do pracy. Także komisja lekarska ZUS orzeczeniem z dnia 04.07.2013 r. uznała, że wnioskodawca nie jest niezdolny do pracy. U wnioskodawcy rozpoznano stan po udarze mózgowym z przemijającym niedowładem lewostronnym i afazją w 1989 r. w przebiegu zaburzeń rytmu serca, przebyte zapalenie mięśnia sercowego w 1989 r. oraz nadciśnienie tętnicze.

Decyzją z dnia 17.07.2013 r. organ rentowy odmówił wnioskodawcy prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy od 01.07.2013 r., opierając się na treści orzeczenia komisji lekarskiej ZUS z dnia 04.07.2013 r.

/dowód: orzeczenie z dnia 07.06.2013 r. – k.393 akt rentowych ZUS;

orzeczenie z dnia 04.07.2013 r. – k.398 akt rentowych ZUS;

opinia lekarska z dnia 04.07.2013 r. – k.11 akt orzecznich ZUS, t.II;

decyzja z dnia 17.07.2013 r. – k.399 akt rentowych ZUS/

Biegły sądowy kardiolog rozpoznał u wnioskodawcy nadciśnienie tętnicze, udar mózgowy przebyty w 1989 r. oraz zapalenie mięśnia sercowego w wywiadzie w 1989 r. Wnioskodawca nie choruje na schorzenia angiologiczne.

Wnioskodawca nie jest niezdolny do pracy.

/dowód: opinia z dnia 21.10.2013 r. – k.7;

opinia z dnia 10.01.2014 r. – k.14/

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie nie zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z art.57 ust.1 ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2009 r., Nr 153, poz.1227 ze zm.) renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki:

1. jest niezdolny do pracy,
2. ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy,
3. niezdolność do pracy powstała w okresach wskazanych w art.57 ust.1 pkt.3 cytowanej ustawy albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

Pojęcie niezdolności do pracy definiuje art.12 ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Zgodnie z tym przepisem, niezdolną do pracy w rozumieniu ustawy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu, przy czym całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiejkolwiek pracy, zaś częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

W związku z wnioskiem o ponowne przyznanie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy wnioskodawca poddany został przez organ rentowy badaniom lekarskim. W ich wyniku, orzeczeniem komisji lekarskiej z dnia 04.07.2013 r. nie uznano wnioskodawcy za niezdolnego do pracy i na tej podstawie decyzją z dnia 17.07.2013 r. odmówiono mu dalszego prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Ponieważ sporna decyzja ZUS, odmawiająca prawa do renty, oparta została na orzeczeniu komisji lekarskiej, w toku postępowania sądowego niezbędne stało się przebadanie wnioskodawcy przez biegłych sądowych lekarzy o specjalnościach adekwatnych do stwierdzonych u niego schorzeń.

Biegły sądowy angiolog nie rozpoznał u wnioskodawcy żadnych schorzeń angiologicznych, w związku z czym ocenił, że z przyczyn angiologicznych wnioskodawca nie może zostać uznany za niezdolnego do pracy.

Biegły sądowy kardiolog rozpoznał u wnioskodawcy nadciśnienie tętnicze, udar mózgowy przeżyty w 1989 r. oraz zapalenie mięśnia sercowego w wywiadzie w 1989 r. Zdaniem Biegłego wnioskodawca nie jest niezdolny do pracy. Biegły wskazał, że wnioskodawca choruje na wieloletnie nadciśnienie tętnicze i obecnie jest to jedyna rozpoznawana u niego choroba kardiologiczna. Analizując zgromadzoną w sprawie dokumentację medyczną, biegły stwierdził, że wyniki poszczególnych badań wykonywanych u wnioskodawcy w latach 2012-2013 nie wykazywały istotnych nieprawidłowości w zakresie ciśnienia. Biorąc to pod uwagę, a także obecny stan przedmiotowy badanego, w ocenie biegłego nie ma podstaw, aby z przyczyn kardiologicznych uznawać wnioskodawcę za niezdolnego do pracy. Co więcej, zdaniem biegłego takich podstaw nie było już od 2012 r.

Sąd przyjął za własne wnioski zawarte w opiniach biegłych, a w szczególności w opinii kardiologicznej, odpowiadającej głównemu schorzeniu, na które cierpi wnioskodawca. Opinie sporządzone zostały przez lekarzy dysponujących stosowną wiedzą i doświadczeniem w zakresie posiadanych specjalizacji, po osobistym zbadaniu wnioskodawcy oraz w oparciu o analizę dostępnej dokumentacji lekarskiej. Biegli w jednoznaczny sposób wypowiedzieli się, że wnioskodawca nie jest osobą niezdolną do pracy, logicznie i przekonująco uzasadniając swoje stanowisko. Wnioskodawca nie wniósł żadnych zastrzeżeń do powyższych opinii. Sąd nie mógł zatem poczynić ustaleń sprzecznych z opiniami biegłych, skoro uznał, że są one prawidłowe i jeżeli odmienne ustalenia nie mają oparcia w pozostałym materiale dowodowym. Opinie biegłych potwierdziły wnioski zawarte w orzeczeniu komisji lekarskiej ZUS.

Należy podkreślić, że subiektywne przekonanie wnioskodawcy o istnieniu niezdolności do pracy ze względu na stan zdrowia nie może mieć decydującego znaczenia dla ustalenia prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, albowiem miarodajny jest jedynie obiektywnie istniejący stan zdrowia stwierdzony w toku postępowania w kontekście zachowanej zdolności do pracy, do której to oceny uprawnieni są biegli lekarze o specjalności odpowiadającej schorzeniom osoby badanej. Można również zauważyć, że według cytowanego powyżej art.12 ustawy emerytalnej, o niezdolności do pracy nie decyduje biologiczny stan kalectwa lub choroby, niemający wpływu na zdolność do pracy, lecz połączenie niezdolności do pracy z niezdolnością do przekwalifikowania się do innego zawodu. Chodzi tu o potencjalną możliwość wykonywania zatrudnienia przy uwzględnieniu stopnia naruszenia sprawności organizmu, możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia oraz celowości przekwalifikowania zawodowego z uwagi na rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne. Nie każde zatem schorzenie, nawet przy bezspornym fakcie stwierdzenia jego istnienia, powoduje niezdolność do podjęcia zatrudnienia. W pewnych sytuacjach, ocenianych przez biegłych lekarzy indywidualnie w odniesieniu do każdego badanego, istniejący stan chorobowy - tak jak ma to miejsce w przypadku wnioskodawcy - nie dyskwalifikuje osoby jako potencjalnego pracownika. Zdaniem Sądu, z opinii biegłych (potwierdzających stanowisko komisji lekarskiej ZUS) wynika, że wnioskodawca jest osobą, która pomimo swojego schorzenia zachowała zdolność do pracy, ponieważ stopień naruszenia sprawności organizmu w wyniku bezsprzecznie istniejącej choroby kardiologicznej, jej zaawansowania i wieloletniego przebiegu nie jest obecnie na tyle duży, aby w znacznym stopniu ograniczał możliwość świadczenia pracy na poziomie posiadanych kwalifikacji.

Reasumując, skoro wnioskodawca nie mógł zostać uznany za niezdolnego do pracy chociażby w stopniu częściowym, brak było podstaw do przyznania prawa do renty zgodnie z przepisem art.57 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Mając powyższe na uwadze Sąd uznał odwołanie za bezzasadne i na podstawie art. 477¹⁴ § 1 kpc, orzekł o jego oddaleniu.